

MEDKOL.CV
CHERNIVTSI

ЧЕРНІВЕЦЬКИЙ МЕДИЧНИЙ ФАХОВИЙ КОЛЕДЖ

КНИГА ШАНИ та пам'яті випускників Чернівецького медичного фахового коледжу, які віддали своє життя за свободу України

Після Революції Гідності у 2014 році розпочалася російсько-українська війна. Причиною стала агресивна реакція Росії на європейський курс України. Російські війська окупували Крим та частину Донбасу, почалася Антитерористична операція (АТО), згодом Операція Об'єднаних Сил (ООС). Бойові дії призвели до значних людських втрат, мільйони українців були змушені покинути свої домівки.

24 лютого 2022 року Росія розпочала повномасштабне вторгнення. Україна опинилася під масованими обстрілами, на всій території було запроваджено воєнний стан. Попри це, українське військо зуміло стабілізувати фронт і звільнити значні території. Війна триває й досі, та Україна не припиняє боротьбу завдяки героїзму захисників і підтримці міжнародних партнерів.

*В моїй Україні сьогодні війна, Небачена
людоством донині. Весь світ пробудила
страшна новина Вночі, о четвертій
годині...*

Україна щодня платить високу ціну за свободу. Захисники й захисниці виявляють надлюдську мужність, героїзм і жертвність, рятуючи країну. У цій боротьбі народжуються справжні Герої, які віддають своє життя за незалежну, вільну, рідну Україну. Смерть кожного солдата, медика чи цивільної особи – шрам на серці всієї нації. З перших днів війни і наш випускники не залишилися осторонь. Один із них загинув ще у 2015 році, в найперш, найбільочинні місяці бойових дій. Інші – у наступні роки, коли боротьба лише наростала. Вони були не лише медиками, а й справжніми воїнами, громадянами, патріотами. Кожне ім'я в цій книзі – це історія мужності, самопожертви й любові до Батьківщини. Ми згадуємо їх з вдячністю та глибоким сумом. Вони закінчили коледж, щоб рятувати життя, але самі стали прикладом самопожертви заради інших.

**Нехай ця книга стане живою пам'яттю для всіх, хто цінує
правду, гідність і свободу. Пам'ять про наших героїв житиме –
у серцях, у словах, у вчинках, у самій Україні, за яку вони
віддали своє життя**

СВІТЛІЙ ПАМ'ЯТІ ВИПУСКНИКІВ-МЕДИКІВ ЧЕРНІВЕЦЬКОГО МЕДИЧНОГО ФАХОВОГО КОЛЕДЖУ

Степан МУДРЕЙ – випускник 1989 року
Роман ДИМНИЧ – випускник 1998 року
Вадим БІЛЯК – 2003 року
Владислав ТРЕПКО – випускник 2005 року
Ростислав АНТОНЮК – випускник 2016 року
Дмитро ІОНУЦ – випускник 2019 року

**«ГЕРОЯМИ НЕ НАРОДЖУЮТЬСЯ. ГЕРОЯМИ
СТАЮТЬ ТІ, ХТО НЕ ЗРАДЖУЄ СОВІСТІ, ХТО
ЗАЛИШАЄТЬСЯ ВІРНИМ ОБОВ'ЯЗКУ Й НАРОДУ –
ДО ОСТАНЬОГО ПОДИХУ...»**

ВЛАДИСЛАВ ТРЕПКО – ЛІКАР, ВОЇН, ГЕРОЙ!

(06.06.1986 – 12.02.2015)

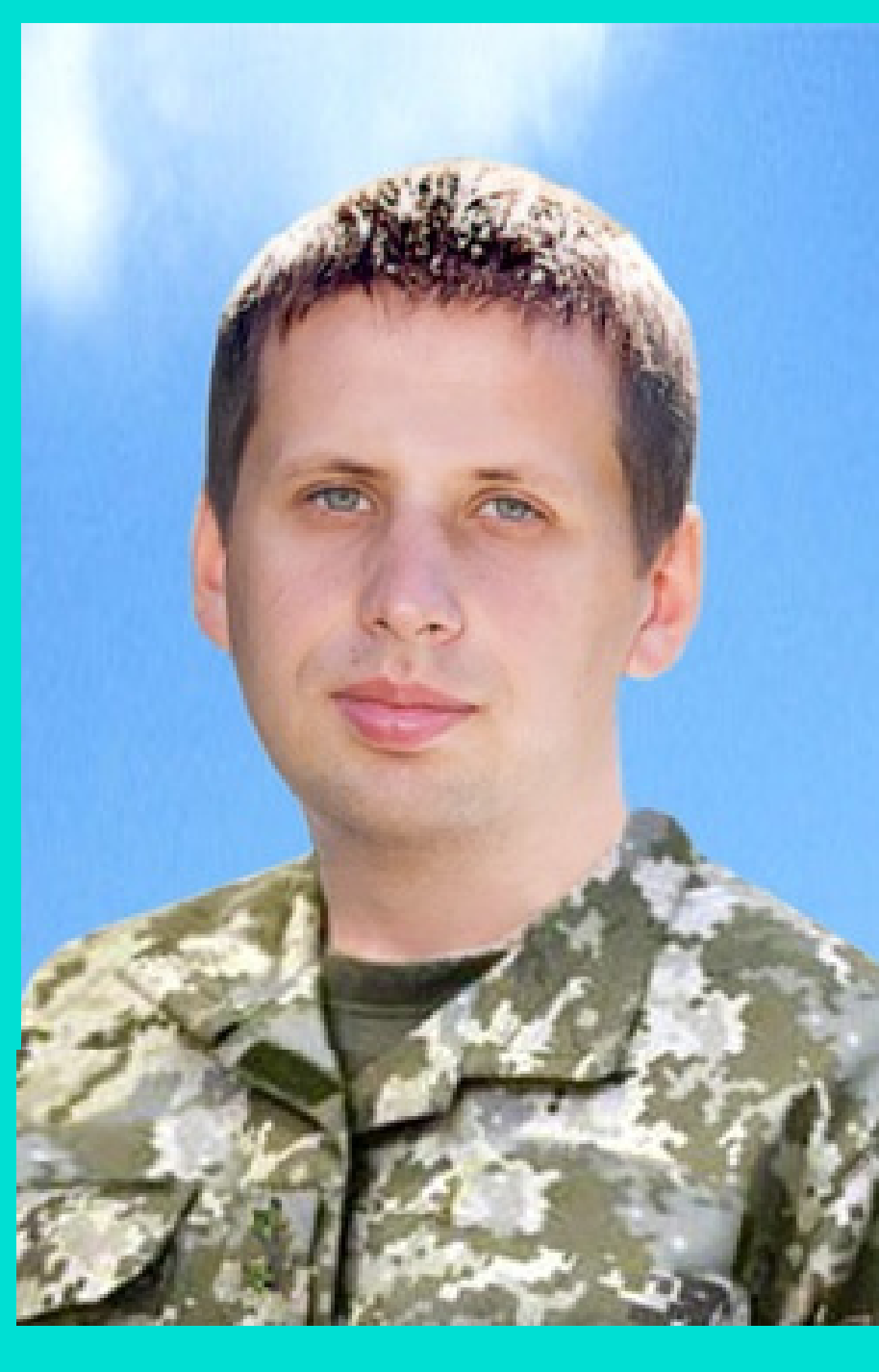
Випускник 2005 року

Лейтенант медичної служби Збройних Сил України, випускник Чернівецького медичного коледжу БДМУ, студент, лікар-хірург, військовий медик, учасник АТО, людина глибокої пляхетності й відваги, Герой, який ціною власного життя врятував десятки інших. Народився 6 червня 1986 року в місті Чернівці. Закінчив 9 класів ЗОШ №28, а в 2005 році медичний коледж БДМУ, здобувши кваліфікацію фельдшера за спеціальністю «**Лікувальна справа**» (наказ № 17/ст від 01.03.2005. Навчався з 01.09.2001 р. по 01.03.2005 р. Куратор – **Комаровський В.С.**). У коледжі Владислав був зібраним, розважливим, глибоко людиною. Його поважали одногрупники та викладачі. Спокійний, відповідальний, щирий, доброзичливий – таким його знамали всі. За мудрі відповіді та виважену життєву позицію друзі називали його «**філософом**».

Після коледжу Владислав продовжив навчання в **Буковинському державному медичному університеті**, який закінчив у 2011 році, отримавши диплом лікаря. Того ж року вступив до інтернатури за спеціальністю «**Хірургія**», проходив інтернатуру в Чернівецькій області клінічній лікарні. У березні 2014 року, коли Росія розпочала збройну агресію проти України, Владислав не вагаючись став на захист Батьківщини. Він був мобілізований до лав Збройних Сил України і розпочав службу в **30-ій окремій гвардійській Новоград-Волинській Рівненській механізованій бригаді**.

3 травня 2014 року – безпосередню участь в антитерористичній операції на сході України. У червні Владислав був завершено інтернатуру як **лейтенанта медичної служби**, а восени він приступив до спеціалізації як **лікар-хірург**. Навіть перебуваючи на фронті, не полишав прагнення до професійного зростання: у січні 2015 року вступив до **магістратури БДМУ**, але не встиг повернутися до навчання – був достроково відкликаний на фронт. **12 лютого 2015 року** під час артилерійського обстрілу поблизу м. **Дебальцеве**, виконуючи бойове завдання з надання допомоги й евакуації поранених, **Владислав загинув**. Він до останнього боровся за життя побратимів, залишаючись вірним Присязі та фаху медика.

Похований 16 лютого 2015 року на Алеї Слави Центрального кладовища м. Чернівці

ПАМ'ЯТЬ І ВІШАНУВАННЯ

За мужність і самопожертву
Владислав ТРЕПКО удостоєний
найвищих нагород:

- **Орден Богдана Хмельницького III ступеня (посмертно)**
- **Орден «Народний Герой України» (посмертно)**
- **Медаль «На славу Чернівців» (посмертно)**

«ЛИШЕ СИЛЬНИМ ДАНО ПРАВО НА БЕЗСМЕРТЯ...»

Пам'яті Вадима БІЛЯКА

Вадим БІЛЯК

(1984 – 2025)

Випускник 2003 року

був солдатом військової частини А4574.

Зник безвісти у районі Катеринівка, Мар'їнська міська громада,

Покровський район, Донецька область

Загинув під час виконання бойового завдання в Донецькій області

«ЗГОРІВШИ САМ, СВІТИВ ІНШИМ...»

Пам'яті Дмитра ІОНУЦ

ІОНУЦ ДМИТРО ДМИТРОВИЧ

(09.11.1999 – 05.08.2022)

Народився 9 листопада 1999 року в місті Кіцмань Чернівецької області. Згодом родина переїхала до села Глибочок Сторожинецької громади — на малу батьківщину батька Дмитра. Навчався спочатку в Сторожинецькому лісеї, а 9 клас закінчив у Глибочківській ЗОШ–III ступенів. Дмитро добре вчився, вирізнявся допитливістю та щирим інтересом до наук, особливо захоплювався біологією й українською мовою. У 2016 році вступив до **Чернівецького медичного коледжу** БДМУ, обравши спеціальність «Лікувальна справа». Мріяв допомагати людям і рятувати життя. У 2019 році успішно завершив навчання та вирішив присвятити себе службі в лавах Державної прикордонної служби України. Підписав контракт і був зарахований до мобільного підрозділу спеціального призначення на посаду інспектора прикордонної служби — фельдшера I категорії.

Служив на складних ділянках українсько-румунського та українсько-білоруського кордону: у Блянах, Красноїльську, Фалькові, Купинівці, а також на Волині. З початком повномасштабного вторгнення Росії, у складі зведеного загону Чернівецької області, старший сержант Дмитро Іонуц був відрахований на Чернігівщину. Там, на лінії зіткнення, мужньо виконував бойові завдання. **5 серпня 2022 року біля населеного пункту Замглай Дмитро загинув**, отримавши смертельне кульове поранення в голову. Йому було лише 22 роки... Сміливий, рішучий, розумний і доброзичливий, завжди усміхнений і сповнений енергії, Дмитро залишиться в пам'яті рідних, друзів, бойових побратимів і всіх, хто знав його, як справжній приклад людяності, сили духу та відданості Батьківщині.

*«Хто за свободу виїшов проти смерті,
Того не зломить жодна із загроз. Живе
той, хто не втратив гідність в серці,
Хто навіть у бою – (людиною зоставсь!»
(з поезії В. Крищенка)*

«ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ, ВОНИ ЗАЛИШАЮТЬСЯ З

НАМИ У ВІТРАХ, У СПОГАДАХ, У СЕРЦЯХ...»

Пам'яті Степана МУДРЕЯ

Степан МУДРЕЙ

(16.09.1969 – 16.10.2022)

Молодий сержант Мудрей Степан Степанович, випускник **Чернівецького медичного фахового коледжу** 1989 року, народився 16 вересня 1969 року в селі Ренужинці Заставнівського району Чернівецької області. З рідного села він був призваний на військову службу до лав Збройних Сил України, служив у військовій частині А1556. **16 жовтня 2022 року під час виконання бойового завдання в Херсонській області, борючись незалежність та територіальну цілісність України, Степан МУДРЕЙ загинув як справжній герой.** Його поховали з військовими почестями в рідному селі Ренужинці, де він народився, впріє і залишив після себе світлу пам'ять. Вчна слава захиснику України. Його подвиг не забудеться. **Його ім'я вписано в історію мужності та честі**

«ЙОГО ПОКЛИКАННЯ – ДОПОМАГАТИ ІНШИМ»

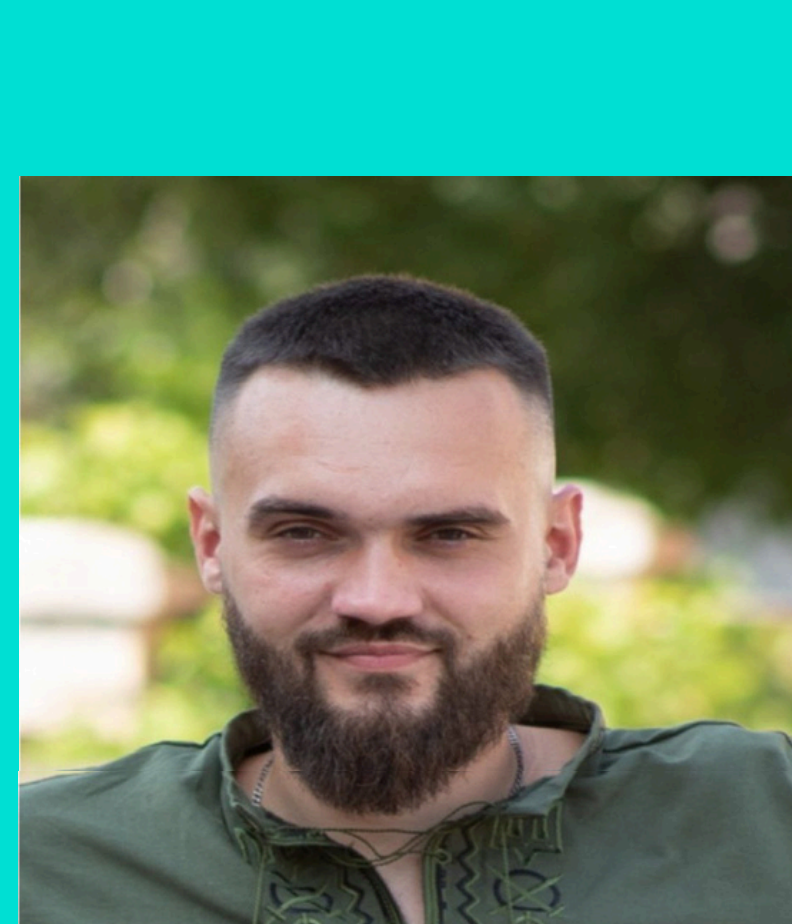
Пам'яті Ростислава ШЕВЧУКА

Ростислав ШЕВЧУК

(1997–2023)

С люди, життя яких перетворюється на легенду ще за життя. Ростислав ШЕВЧУК — один із таких. Він не шукав гучних слів, не гнався за славою. Просто жив — гідно, чесно, по медичному точно, по-лікарськи стійко. Народжений 23 липня 1997 року в селі Колодубка на Тернопільщині, Ростислав із дитинства мав дві великі пристрасті — біологію та справедливість. У шкільні роки вирізнявся допитливістю й активністю, брав участь у конкурсах, збирав відзнаки, однак його серце вже тоді билося в ритмі допомоги іншим. Після школи він твердо сказав: «Йду. Тільки сюди — на медбрата». І став студентом **Чернівецького медичного фахового коледжу**. Тут він не лише здобував фах, а й пірнув у середньовіччя — вступив до клубу історичної реконструкції «Чорна Жена». На літньому турнірі 2016 року виборов четверте місце — як наймолодший учасник. Можливо, саме тоді дух воїна злився з серцем медика. Працював у державній поліклініці, жив і трудився у Швеції, де чотири роки допомагав людям. Повернувшись в Україну, очолив лабораторію у «Oxford Medical», працював в онкологічній клініці.

І весь час навчався, готувався, мріяв стати хірургом. Його мрія почала ставати реальністю... на фронті. У 2022 році Ростислав добровільно вступив до лав ЗСУ. Був бойовим медиком 25-го окремого штурмового батальйону. Врятував десятки, а може — й сотні життів. Казав: «Я маю бути біля хлопців. Я повинен воювати». Він переніс клінічну смерть, але знову повернувся на фронт. Відмовився від компенсації, бо знав: ще потрібен. Працював хірургом просто на передовій — без ампутацій, без втрат. Зі щоденною боротьбою за кожне життя. Його останні слова, сказані 28 жовтня 2023 року: **«Я став хірургом. Великим хірургом. Мене тут цінують»**. Наступного дня, під час штурму за Авдіївку та Коксохім, зник безвісти. Пізніше був знайдений... Поховали Ростислава 16 листопада 2024 року в рідному селі. Побратими, командири, медики — всі казали одне: він не відступав. Він рятував. Він залишився назавжди з тими, кого не встиг повернути. Молодий сержант ШЕВЧУК — символ мужності, честі та медичної доброти. Його не зламали біль і смерть. Бо навіть на межі життя він залишався тим, ким був завжди — людиною.

«Маме, я став хірургом. Мене тут цінують. У мене немає жодного ампутованого хлопця. Я роблю операції прямо на полі бою»

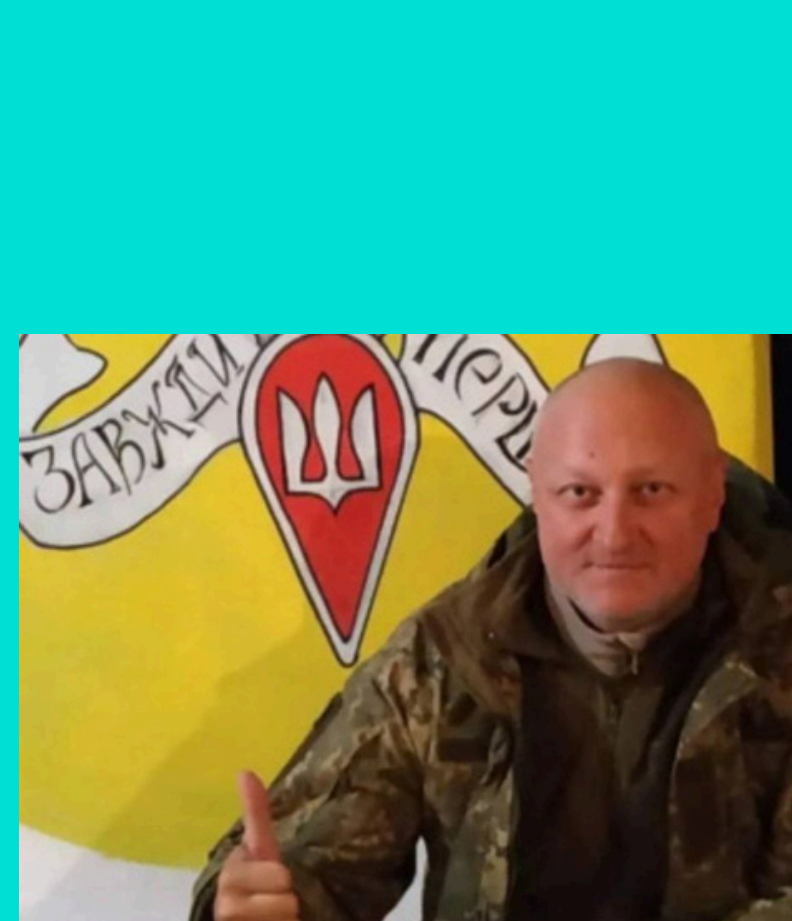
«ТОЙ, ХТО РЯТУЄ ОДНЕ ЖИТТЯ, РЯТУЄ ЦІЛИЙ СВІТ»

Пам'яті Романа ДИМНИЧА

Роман ДИМНИЧ

(1974–2024)

Випускник Чернівецького медичного фахового коледжу 1998 року з перших днів повномасштабного вторгнення, 24-лоного 2022 року, **Роман ДИМНИЧ** став до лав захисників України. Попри те, що за станом здоров'я мав законне право не воювати, зробив свідомий вибір— добровільно став до зброї, аби боронити рідну землю. Роман народився у 1974 році. Після здобуття медичної освіти продовжив фахове зростання закінчив історичний факультет Чернівецького національного університету. Упродовж багатьох років працював у управлінні держпраці Чернівецької області—суцільно, чесно, з глибоким почуттям відповідальності. Загинув у 2024 році, захищаючи свободу й незалежність України. Його життя— приклад мужності, самопожертви та справжнього патріотизму. Угеря залишилися дружина та 12-річна донька, які продовжують нести світлу пам'ять про доброго, чуйного, відданого чоловіка і батька. «Велич нації вимірюється жертівністю її синів».

«СВІТЛО ЙОГО ДУШІ НЕ ЗГАСНЕ — ВОНО ВЕДЕ НАС КРИЗЬ

ТЕМРЯВУ»

Пам'яті Івана Терена

ТЕРЕН Іван

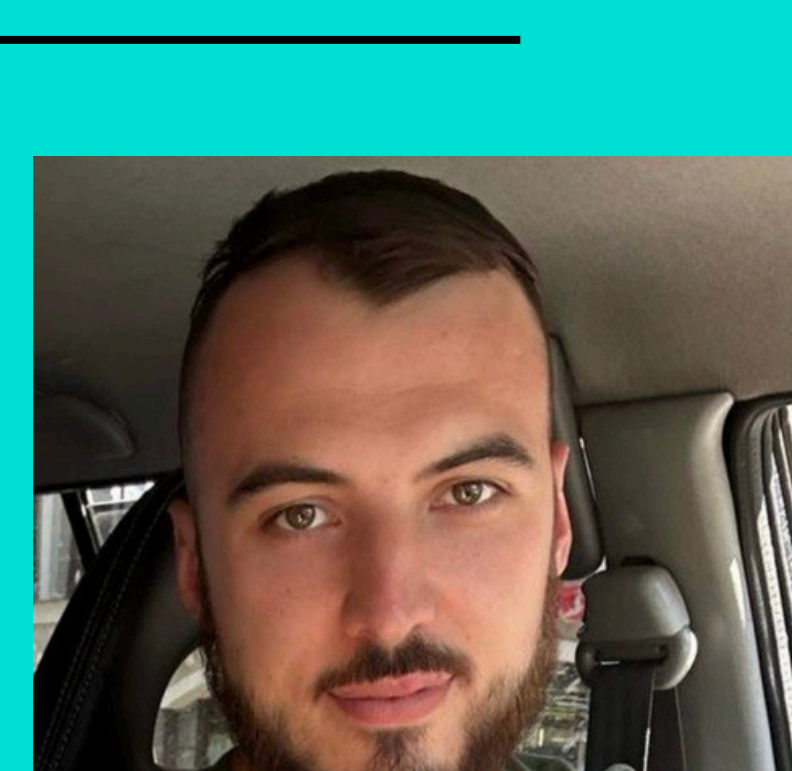
(1999–2024)

Випускник 2018 року.

Щирий, добрий та привітний хлопець... Так про Івана відгукуються знайомі та одногруппники.

ТЕРЕН Іван — уродженець м. Путилі. Поживав в с. Новий Киселів Мамаївської громади. Після закінчення коледжу в 2018 році працював фельдшером. 8 листопада 2018 року вступив на базову військову службу в Чернівецькій області. З початком повномасштабного вторгнення Іван пішов на війну військовим медиком. Перебував на Харківському, Донецькому, Миколаївському, Херсонському напрямках. Отримав поранення, був прооперований та знову повернувся на фронт. Не міг залишити своїх побратимів. Зустрічався з дівчиною, мав плани одружитися після закінчення війни.

На жаль, молодший сержант, військовий медик Іван ТЕРЕН 7 серпня 2024 року під час виконання бойового завдання на Курщині вважався зниклим безвісти, а вже 7 листопада 2024 року з полеглим військовим попрощалися.

Завдяки життям, які воїни віддали за волю та за нашу незалежність, наша держава, наша Україна буде жити у віках. Ці люди віддали своє життя за те, щоб зараз ми, а

потім наші нащадки, жили у вільній та незалежній

державі

Ця книга— не просто сторінки з біографіями. Це — біль, гордість, пам'ять. Це наш шесті відносно тим, хто віддав найцінніше — життя — за те, щоб ми могли жити, працювати, навчатися, мріяти у вільній країні.

Випускники Чернівецького медичного фахового коледжу, які стали на захист України, довели, що професія медика — це не лише про лікування, це також про служіння. Вони рятували життя і віддали свої — заради інших.

Кожне ім'я, увічнене в цій книзі — це світло, яке не згасне. Це приклад для майбутніх поколінь. Їхні вчинки надихають. Їхня відвага зобов'язує. Їхня самопожертва змушує берегти те, що маємо: свободу, гідність, незалежність.

На жаль, герої вмирають. Вони здобувають вічне життя і вічну славу, залишаються нашим духовним орієнтиром, прикладом для прийдешніх поколінь українців. Але їх більше немає для тих, кому вони потрібні. Якumo в розділяємо владу з своїми рідними і віддаємо її втрачати. Дякуємо за найбільшу жертву, свідомо віддану своїй державі. Так твориться історія і формується нація, якими захоплюватиметься світ.

Нехай ця книга стане живим нагадуванням про те, якою цінною здобувається мир. І нехай у серці кожного, хто перегорне її сторінки, залишиться щем — і глибока подяка

**ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ І ШАНА ВСІМ МЕДИКАМ,
ЯКІ ЗАГИНУЛИ, ВИКОНУЮЧИ СВІЙ
ПРОФЕСІЙНИЙ ОBOB'ЯЗOK!**